

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

28 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
TOMA Nadejda
COBZAC Elena

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Gavriliță Vitalie, de inculpatul Verega Fiodor și de avocatul Gamurari Victoria în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017 în cauza penală privindu-l pe

VEREGA Fiodor XXXXX, născut la XXXXX,
originar și domiciliat în XXXXX, locuiește în X.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 13.02.2017 – 17.03.2017;

Instanța de apel: 12.04.2017 – 15.06.2017;

Instanța de recurs: 17.01.2018 – 28.02.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, din 17 martie 2017, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Verega F. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani;
- art. 266 Cod penal la 1 an și 4 luni închisoare.

Conform art. 84 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 72 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, lui Verega F. i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 3 ani și 10 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă înaintată de Ceban M. a fost admisă integral și s-a dispus încasarea de la Verega F. a sumei de 100.000 lei cu titlu de compensare a prejudiciului moral cauzat părții prin decesul fiului - Ceban V. în urma accidentului rutier comis de inculpat.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că, Verega F. la 28 noiembrie 2016, în jurul orei 06:10, în timp ce se deplasa la volanul automobilului de model „Dacia Logan” n/î XXXXX, pe str. Grenoble, mun. Chișinău, din direcția str.

Costiujeni spre str. Strișcă T., încălcând prevederile Regulamentului Circulației Rutiere, în apropierea blocului 165/2 vizavi de Ambasada Poloniei în Republica Moldova, a comis tamponarea pietonului Ceban V., care traversa carosabilul de la stânga spre dreapta, relativ deplasării autovehiculului.

În urma impactului, pietonului Ceban V. i-au fost cauzate leziuni care se califică ca vătămări corporale grave, periculoase pentru viață, care în consecință au condus la decesul acestuia.

Tot el, Verega F., acționând cu intenție, urmărind scopul tănuirii infracțiunii deja comise, conștientizând caracterul periculos al faptelor și acțiunilor sale, precum și consecințele nefavorabile pentru el, care puteau surveni ca urmare a descoperirii infracțiunii, după ce a tamponat pietonul Ceban V., fără a anunța ambulanța și poliția despre producerea accidentului și fără a-i aștepta la locul accidentului rutier, a părăsit locul fetei transportând victima, care se afla în stare gravă la scara blocului în care locuia ultimul din mun. Chișinău, str. Costiujeni 8/5, unde l-a lăsat fără sprijin și ajutor, deplasându-se într-o direcție necunoscută și încălcând prin aceasta prevederile pct. 12 alin. (1) și pct. 37 subpunctul 1 și 2 din Regulamentul Circulației Rutiere, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009, din care rezultă că, conducătorul de vehicul implicat în accident este obligat să oprească imediat, să nu schimbe poziția vehiculului și a obiectelor de pe carosabil provenite ca urmare a accidentului, să asigure transportarea persoanei traumatizate la cea mai apropiată unitate medicală, să anunțe despre accident poliția și să rămână pe loc până la sosirea colaboratorilor de poliție, să acorde primul ajutor și să cheme ambulanța în cazul în care prin accident au fost cauzate traumatisme persoanelor, iar în cazul în care aceasta nu este posibil sau în cazurile de urgență, să asigure transportarea persoanei traumatizate la cea mai apropiată unitate medicală cu un vehicul de ocazie ori cu propriul vehicul, să declare la unitatea medicală identitatea sa, (...), iar ulterior să revină la locul accidentului.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, *încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare care a provocat din imprudență decesul unei persoane* și art. 266 Cod penal, *părăsirea locului accidentului rutier de către persoana care conducea mijlocul de transport și care a încălcat regulile de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, dacă aceasta a provocat urmările indicate la art. 264 alin. (3) din Codul penal, adică decesul unei persoane.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către procuror și avocatul Gamurari V. în numele inculpatului.

3.1. Procurorul a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care, ținând cont de art.34 alin.(3) lit. a) și art.82 Cod penal, să-i fie aplicată lui Verega F. pedeapsa pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(3) lit. b) Cod penal sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani 6 luni, cu privarea de dreptul de a conduce

mijloace de transport pe un termen de 3 ani, iar pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.266 Cod penal pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an 4 luni.

Ținând cont de prezența unui concurs de infracțiuni, în conformitate cu cerințele art.84 Cod penal, prin cumularea parțială a pedepselor, inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Totodată, procurorul a solicitat încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare suportate în legătură cu efectuarea expertizei medico-legale a cadavrului cet. Ceban V. în sumă de 842 lei.

În motivarea cererii apelantul a invocat că, la aplicarea pedepsei, prima instanță nu a ținut cont de faptul că Verega F. a comis infracțiunea prevăzută de art. 266 Cod penal în stare de recidivă, urmînd să dispună conform prevederilor art. 72 alin. (4) Cod penal ispășirea pedepsei în penitenciar de tip închis, însă contrar acestei norme penale, instanța a stabilit greșit tipul penitenciarului.

La fel, apelantul a indicat că, pedeapsa aplicată față de inculpat este vădit neproportională celor comise de acesta, cu abatere de la criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal.

Procurorul a mai specificat că cheltuielile judiciare suportate în legătură cu efectuarea expertizei medico-legale a cadavrului cet. Ceban V. (raport de expertiză medico-legală nr.214D/2477 din 29.12.2016), în sumă de 842 lei, în conformitate cu art. art. 227-229 Cod de procedură penală urmează să fie încasate din contul inculpatului.

3.2. Avocatul Gamurari V., acționînd în interesele inculpatului Verega F., a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 2 ani și 2 luni, iar prin prisma art. 90 Cod penal să-i fie suspendată executarea pedepsei pe un termen de probațiune de 1 an. De asemenea, apelanta a solicitat admiterea în parte a acțiunii civile depuse de succesorul părții vătămate, cu încasarea de la Verega F. a prejudiciului moral în sumă de 5000 lei.

În motivarea cererii s-a invocat că instanța de fond în raport cu circumstanțele cauzei nu a analizat pe deplin toate circumstanțele și nu a ținut cont de împrejurările importante pentru justa soluționare a acestei cauze.

Inculpatul a recunoscut vina integral și a solicitat examinarea cauzei în baza art. 364¹ CPP, are la întreținere doi copii minori, are întemeiată o familie, iar până a fi în arest Verega F. era unicul întreținător al familie, considerînd îndeplinite condițiile de iure și de facto privind aplicarea art. 90 Cod penal. Aplicarea condamnării cu suspendarea condiționată a executării pedepsei ar favoriza atât creșterea, educarea, îngrijirea și suportul material al familiei sale, cât și posibilitatea de a ajuta financiar succesorul părții vătămate.

Apelanta a mai indicat că, instanța unilateral a examinat cerința succesorului părții vătămate privind încasarea prejudiciului moral de 100000 lei, neluînd în considerație că Verega F. este unicul întreținător al familiei sale compuse din soție și doi copii minori, nu dispune de locuință proprie, la moment familia lui ia în locațiune un apartament, iar fiind

plasat în penitenciar nu va fi în posibilitate de a ajuta succesorul părții vătămate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017, au fost respinse, ca nefondate, apelurile declarate și menținută sentința fără modificări.

5. Pentru a decide astfel, instanța de apel audiind opiniile participanților la proces, cercetând suplimentar probele administrate de către instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării, în corespundere cu cerințele art.101 Cod de procedură penală, călăuzindu-se de propria convingere, a conchis că, instanța de fond, corect a stabilit starea de fapt, acțiunile inculpatului Verega F. just fiind încadrate în dispoziția art.264 alin.(3) lit. b) și art. 266 Cod penal.

Totodată, având în vedere că, criticile apelanților vizează partea stabilirii pedepsei inculpatului Verega F., instanța de apel referindu-se la acest aspect, a reținut lipsa de temei întru intervenirea în sentință în această parte or, după cum se constată din materialele cauzei, la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă, s-a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, inculpatului fiindu-i aplicată o pedeapsă corectă, echitabilă și legală.

Verificând corectitudinea individualizării pedepsei penale stabilite în privința lui Verega F. s-a constatat că, instanța de fond corect a individualizat-o, acordând deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75, 76, 77 Cod penal, ținând seama și de art. 364/1 alin.(8) Cod de procedură penală, în final stabilindu-i inculpatului o pedeapsă echitabilă pentru faptele comise.

În acest context, instanța de apel a respins motivele invocate în apelul declarat de avocatul Gamurari V. în interesele inculpatului Verega F., din motiv că sunt nefondate.

În partea ce privește argumentele apărătorului inculpatului cu privire la posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, instanța de apel a reiterat că instanța de fond și-a motivat soluția sa în această parte just concluzionând că nu este rezonabil de aplicat prevederile art. 90 Cod penal și de suspendat condiționat executarea pedepsei cu închisoarea inculpatului Verega F., or, nerespectarea obligațiilor ce-i revin șoferului care conduce mijlocul de transport care prezintă un grad sporit de pericol a generat consecințe grave ale infrajeciunilor fiind pusă în pericol viața și sănătatea pietonului și s-a soldat cu decesul cet. Ceban V.

În subsidiar, instanța de apel a consemnat că, textul art. 90 alin. (1) Cod penal, prin sintagma „poate”, se oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme. Acest fapt rezultă și din prevederile legale, care stipulează că: „*Dacă... instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei indicând numai de cât în hotărâre motivele*”.

Astfel, din examinarea condițiilor în care poate fi acordată suspendarea executării pedepsei, rezultă că aceasta nu este un drept al inculpatului, ci o facultate, pe care instanța de judecată este liberă să aprecieze dacă este sau nu cazul să o acorde. Raționamentul instanței de a suspenda executarea pedepsei depinde, de rînd cu celelalte circumstanțe ale

cauzei, de personalitatea vinovatului, de comportamentul acestuia anterior și după săvârșirea infracțiunii, în timpul urmăririi penale sau al judecării.

La acest capitol s-a reținut că, instanța de fond și-a motivat soluția privind inoportunitatea aplicării unei pedepse mai blânde inculpatului, soluție, pe care instanța de apel și-o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune.

Pe de altă parte, instanța a respins argumentul acuzatorului de stat privind necesitatea stabilirii pedepsei pentru recidivă de infracțiune, pentru comiterea de către Verega F. a infracțiunii prevăzute la art. 266 Cod penal în perioada în care inculpatul avea antecedente penale nestinse, or, justificat instanța de fond a menționat la stabilirea pedepsei pentru infracțiunea comisă de către Verega F. prevăzută la art. 266 Cod penal în prezenta speță nu-i sunt aplicabile regulile cu privire la recidivă.

În acest sens, instanța de apel a reținut că, Verega F. a fost condamnat de către Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău la 15 august 2003 pentru comiterea infracțiunii prevăzută la art. 125 alin. (4) din Codul penal în redacția anului 1961, infracțiune care la data comiterii ei se califica ca gravă conform art. 7/1 din Codul penal în redacția anului 1961, fiindu-i stabilită pedeapsă cu închisoare pe un termen de 12 ani.

Urmează a fi reținut și faptul că, prin Decizia Curții Supreme de Justiție din 27 mai 2008, a fost casată decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 11 ianuarie 2008 și menținută încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 26 decembrie 2007, prin care Verega F. a fost liberat condiționat de executarea pedepsei înainte de termen din locurile de detenție cu 2 ani 9 luni și 5 zile.

Respectiv, prima instanță just a constatat că, termenul real al pedepsei executate de către Verega F. a expirat în momentul liberării acestuia de executarea pedepsei, și anume la data adoptării deciziei Curții Supreme de Justiție din 27 mai 2008, când a fost dispusă liberarea condiționată a ultimului de la executarea părții restante din pedeapsă, motiv pentru care nu poate fi reținut argumentul acuzatorului de stat cu privire la necesitatea stabilirii pedepsei pentru recidivă de infracțiune.

Cu referire la încasarea prejudiciului moral din contul inculpatului, s-a specificat că potrivit art. 1422 alin.(1) și art. 1423 alin.(1) Cod civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral (suferințe psihice sau fizice) prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de legislație, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin echivalent bănesc. Mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de „*caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum și statutul social al persoanei vătămate, prejudicial moral reprezentând o pagubă care este cauzată persoanei prin vătămarea unui interes personal nepatrimonial.*”

Colegiul a considerat că instanța de fond dispunând încasarea de la inculpat a prejudiciului moral în mărime de 100.000 lei în beneficiul succesorului părții vătămate Ceban M., a reieșit din aprecierea justă și pertinentă a complexului material probator, a dat o evaluare adecvată daunei morale compensatoare, care este una rezonabilă și echitabilă, avînd în vedere, în principal, criteriile referitoare la consecințele pe care le-a avut de suferit succesorul părții vătămate în urma acțiunilor inculpatului, și anume decesul unicului său fiu.

La fel, s-a respins și argumentele acuzatorului de stat, precum că instanța incorect a respins cerința privind încasarea cheltuielilor de judecată pentru instrumentarea cauei penale în mărime de 842 lei. În acest sens, s-a reținut că apelantul a solicitat în baza art. 227 Cod de procedură penală, încasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea expertizei medico-legale în mărime de 842 lei, motivînd că legea nu obligă statul să suporte cheltuielile judiciare, ci doar să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces.

Însă, argumentele invocate de către apelant în susținerea solicitării înaintate sunt neîntemeiate, deoarece art. 143 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză. Tot aici, s-a făcut trimitere la prevederile alin. (2) art. 143 Cod de procedură penală, care stipulează că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul bugetului de stat.

Drept urmare celor invocate, s-a indicat că în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Respectiv, expertiza medico-legală a cadavrului cet. Ceban V. a fost ordonată de către organul de urmărire penală în urma săvârșirii infracțiunii de către inculpatul Verega F. fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care corect au fost puse în sarcina părții acuzării.

6. Nefiind de acord cu soluțiile adoptate de instanțele de fond, au declarat recursuri ordinare procurorul, inculpatul și avocatul Gamurari V. în numele ultimului.

6.1. Procurorul solicită casarea totală a deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată, din motiv că instanțele ierarhic inferioare au stabilit pedepse individualizate contrar prevederilor legale expuse în art. 34, 82 Cod penal, pentru recidivă și nu au încasat cheltuielile judiciare suportate de stat de la inculpat.

În acest sens, procurorul menționează că, prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 15.08.2003, Verega F. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 125 alin.(4) Cod penal (în redacția anului 1961), fiindu-i aplicată pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 10 ani. Conform art.85 Cod penal, prin cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată, a fost adăugată parțial partea neexecutată a

pedepsei stabilite prin decizia Tribunalului Cahul din 16.05.2000 sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 12 ani, cu executarea acesteia începând cu data de 15.08.2003, cu includerea în termenul executării pedepsei a perioadei aflării în stare de arest, de la 24.04.2002 până la 14.08.2003.

Prin încheierea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 26.12.2007, Verega F. a fost liberat condiționat înainte de termen din locurile de detenție cu 2 ani, 9 luni și 5 zile înainte, încheierea în cauză fiind executorie la data pronunțării, cu drept de recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Chișinău. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11.01.2008 a fost admis recursul procurorului, fiind casată încheierea nominalizată supra, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care cererea avocatului privind liberarea condiționată înainte de termen a condamnatului Verega F. a fost respinsă, ca nefondată, decizia în cauză fiind irevocabilă. Însă, prin decizia Curții Supreme de Justiție din 27.05.2008 a fost admis recursul în anulare declarat de avocatul Pucas I., fiind casată decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11.01.2008, cu menținerea încheierii Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 26.12.2007, astfel încheierea în cauză intrând în vigoare la 27.05.2008, iar condamnatul Verega F. fiind liberat condiționat din locurile de reclusiune la 02.06.2008.

Conform informației Biroului de Probațiune Botanica din 07.03.2017, s-a stabilit că perioada executării condiționate a pedepsei de către condamnatul Verega F. în baza încheierii Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 26.12.2007, fiind 27.05.2008 - 01.03.2011, la data de 01.03.2011 dosarul personal în privința acestuia fiind exclus de la evidență, adică de la această dată conform prevederilor art. 111 Cod penal, decurge stingera antecedentelor penale a persoanei indicate după executarea definitivă a pedepsei aplicate prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 15.08.2003.

Procurorul, făcând trimitere la prevederile art. 34 alin.(1), 72 alin.(4), 82 alin.(2), 90 alin.(4), 110, 111 alin.(1), 111 alin.(2) Cod penal, susține că reieșind din acestea, chiar dacă condamnatul, în modul stabilit de lege, a fost liberat înainte de termen de executarea pedepsei, totuși termenul stingerii antecedentelor penale se calculează pornindu-se de la data de 01.03.2011 și nu de la data emiterii deciziei Curții Supreme de Justiție din 27.05.2008 sau de la data de 02.06.2007 când Verega F. a fost eliberat din penitenciar.

Totodată, s-a constatat că, pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal statul a suportat 842 lei în legătură cu efectuarea expertizei medico-legale a cadavrului cet. Ceban V. (raport de expertiză medico - legală nr.214D/2477 din 29.12.2016), care în conformitate cu prevederile art. 227-229 Cod de procedură penală, urmează să fie încasate din contul inculpatului, respectiv soluția instanței de apel de a menține sentința referitor la neîncasarea cheltuielilor de judecată contravine normelor procesual penale în vigoare.

În opinia părții acuzării, cele expuse supra, relevă asupra faptului că instanța de apel nu a îndeplinit cerințele stipulate în prevederile art. 101, 394, 414 Cod de procedură penală, din atare considerente decizia adoptată urmează a fi casată integral cu trimiterea cauzei la o nouă rejudecare.

În drept, procurorul își întemeiază cererea de recurs pe prevederile art. 427 alin. (1)

pct. 6) și 10) Cod de procedură penală.

6.2. Avocatul Gamurari V., acționând în interesele inculpatului, solicită casarea parțială a sentinței și deciziei instanței de apel, în latura stabilirii pedepsei și soluționării acțiunii civile.

Recurenta indică că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel și nu a individualizat corespunzător pedeapsa în privința inculpatului. În acest sens, se menționează că, cauza penală a fost examinată în procedura simplificată potrivit art. 364¹ Cod de procedură penală, iar alin. (8) al normei date prevede că inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

Astfel, recurenta solicită instanței de a aplica reducerea de 1/3 din minimumul pedepsei, adică: pentru infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) Cod penal, din minimum de 3 ani, să-i fie aplicați 2 ani, cu privarea de a conduce mijlocul de transport până la 1 an, iar pentru infracțiunea prevăzută de art. 266 Cod penal din pedeapsa de până la 2 ani – să-i fie stabilit 6 luni închisoare, cu aplicarea art. 84 Cod penal, definitiv inculpatul urmând a fi condamnat la 2 ani și 2 luni închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de probațiune.

Avocatul specifică că, în decizia instanței de apel nu este motivat de ce anume o pedeapsă mai blândă din cele prevăzute de lege nu este rezonabil de a fi aplicată în situația inculpatului, or la caz fiind incidente mai multe circumstanțe atenuante: recunoașterea vinovăției, are la întreținere doi copii minori, este unicul întreținător al familiei, a ajutat material succesorul părții vătămate.

În situația de față, Verega F. este învinuit de săvârșirea unei infracțiuni grave săvârșite din imprudență și a unei infracțiuni ușoare săvârșite cu intenție. Condițiile de iure și de facto privind aplicarea art. 90 Cod penal sunt întrunite. Pentru ce considerăm că este posibil aplicarea pedepsei cu suspendarea condiționată a executării, cu termenul de probațiune de un an.

Urmează a fi reținut faptul că infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) Cod penal este una din imprudență, ca rezultat scopul pedepsei penale constituie conștientizarea persoanei asupra gravității infracțiunii și rezultatului ei. Acest scop a fost atins cu siguranță în privința lui Verega F., deoarece el s-a căit sincer, și-a recunoscut vina, și-a cerut iertare de la succesorul părții vătămate.

Totodată, recurenta specifică că, pe asemenea infracțiuni avem o vastă practică judiciară, menținută de Curtea Supremă de Justiție și anume: decizia Ira-431/17 din 16.02.2017, inculpat Osoian C., acesta a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) Cod penal la 3 ani închisoare și 3 ani de privare de dreptul de a conduce mijlocul de transport, cu aplicarea art. 90 Cod penal, suspendare pentru 2 ani; decizia Ira-75/2017 din 01.02.2017, inculpat Postică Gh., condamnat în baza art. 264 alin. (3), 266 Cod penal - pedeapsa de 4 ani închisoare cu suspendare pentru 4 ani; decizia Ira-265/2017 din 01.02.2017, inculpat Cazacu P., condamnat în baza art. 264 alin. (3) Cod penal la 3 ani închisoare cu privarea de a conduce mijlocul de transport pentru 4 ani și cu aplicarea prevederilor art. 90 CP, suspendarea pedepsei pentru 4 ani etc.

Referitor la soluționarea acțiunii civile, apărătorul menționează că, instanța a examinat unilateral cerința succesorului părții vătămate privind încasarea prejudiciului moral de 100.000 lei de la inculpat, luând în acest sens în considerație doar situația părții vătămate. În acest aspect, nu s-a ținut seama primordial de faptul că, lui Verega F. i-a fost aplicată pedeapsa cu executarea reală a acesteia, iar din penitenciar dînsul nu va fi în posibilitate de a ajuta succesorul părții vătămate, care de altfel este în stare înaintată, Verega F. este unicul întreținător al familiei sale compuse din soție și 2 copii minori; nu dispun de locuință proprie, ci la moment familia lui ia în locațiune un apartament. Or, prin stabilirea acestei mărimi a prejudiciului moral, instanța în mod vădit a discriminat copii minori ai inculpatului, care au nevoie de un minim necesar pentru creștere, educare, necesități, în coraport cu succesorul părții vătămate, care este la o vârstă înaintată.

Prin urmare, partea apărării a menționat că Verega F. este în posibilitate de a acoperi prejudiciul moral de 5.000 lei, care, de altfel, a fost acordat de instanțe în alte cauze similare: decizia Curții Supreme de Justiție nr. Ira-75/2017 din 01.02.17, inculpat Postică Gh., condamnat în baza art. 264 alin. (3), 266 Cod penal - prejudiciul moral acordat de instanță este de 20.000 lei.

În drept, partea apărării își întemeiază cererea de recurs pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală.

6.3. La data de 22 noiembrie 2017, inculpatul a declarat recurs ordinar solicitînd casarea hotărârilor judecătorești în privința sa, cu stabilirea unei pedepse prin prisma art. 90 Cod penal.

Inculpatul notează că orice privare de libertate, cât de scurtă nu ar fi, potrivit standardelor art. 5 CEDO, trebuie să fie justificată, arestarea fiind o măsură excepțională, care urmează a fi aplicată în ultimul rînd, avînd la baza motive întemeiate.

În situația dată, inculpatul susține că instanțele nu au analizat prin cumul toate circumstanțele cauzei, avînd în vedere că acesta a săvârșit din imprudență o infracțiune gravă, și cu intenție o infracțiune ușoară, s-a căit sincer de cele comise, a ajutat succesorul părții vătămate, are la întreținere doi copii minori, este unicul întreținător al familiei etc.

De asemenea, recurentul susține că instanțele au luat în considerare doar poziția succesorului părții vătămate și nu au ținut cont de faptul că pietonul Ceban V. a trecut neregulamentar strada.

Respectiv, inculpatul susține că în privința sa urmează a fi aplicată o pedeapsă mai blîndă, neprivativă de libertate.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, succesorul părții vătămate Ceban M. a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate de inculpat și avocatul acestuia Gamurari M. menționînd că acestea urmează a fi declarate inadmisibile, ca vădit neîntemeiate, cu menținerea deciziei instanței de apel.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate, fără citarea părților, în baza motivelor invocate de recurenți și în raport cu materialele dosarului, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora, pentru considerentele ce urmează.

Colegiul constată că, la caz, au fost depuse cereri de recurs, atît de partea acuzării, cît

și de partea apărării, iar analizând conținutul acestora se conchide asupra netemeinicii recursurilor declarate de procuror și avocatul Gamurari V. și tardivității recursului depus de inculpat.

8.1. În desfășurarea soluțiilor expuse supra, se pornește de la aceea că, dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, prevede expres că instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat. Pentru a statua asupra netemeinicii cererilor de recurs depuse de procuror și apărătorul inculpatului, Gamurari V., instanța a făcut verificările temeiurilor de casare invocate de părți, în raport cu actele dosarului, constatând că hotărârea recurată este conformă legii, fără a prezenta vreo lipsă, care să o afecteze, mai mult ca atât, nu există nici alte motive, neinvocate de părți, care ar putea fi luate în considerare din oficiu, de natură și răstoarne soluția instanțelor de fond.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și motivate corespunzător de titularul cererii de recurs.

Reieșind din argumentele aduse de procuror, Colegiul constată că criticele acestuia sunt subsecvente erorilor de drept cuprinse în pct. 6) și pct. 10) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond, în cazul în care instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În particular, procurorul pretinde că instanțele de fond eronat nu au reținut în sarcina inculpatului starea de recidivă la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 266 Cod penal, cu aplicarea pedepsei prin prisma art. 82 Cod penal și nu au încasat cheltuielile judiciare suportate de stat pentru efectuarea expertizei medico-legale de la inculpat.

În același timp, se notează că, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului, respectiv în această parte Colegiul penal nu se va expune.

Verificând în această parte actele cauzei, instanța de recurs ține să consemneze că se realizează opiniei formulate de instanțele de fond privind neexistența stării de recidivă la momentul comiterii infracțiunii intenționate prevăzute de art. 266 Cod penal de către inculpatul Verega F., corect acestuia fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare de 1 an și 4 luni în baza acestui articol.

Or, după cum s-a arătat și în textul acestei decizii, dispoziția art. 111 alin. (2) Cod penal prevede expres că, dacă condamnatul, în modul stabilit de lege, a fost liberat înainte de termen de executarea pedepsei, termenul stingerii antecedentelor penale se calculează pornindu-se de la termenul real al pedepsei executate, mai concret din momentul liberării de executarea pedepsei principale și complementare.

De fapt, ca o consecință a principiului legalității condamnărilor, dispozițiile de drept penal sunt supuse unor stricte interpretări, iar durata termenelor de stingere a antecedentelor penale depinde de termenul pedepsei executate efectiv, și nicidecum nu de termenul general al pedepsei închisorii stabilit prin sentință inculpatului, după cum pledează procurorul.

În cererea de recurs, însuși recurentul face trimitere la această normă penală, dar îi conferă o interpretare vădit greșită.

Prin urmare, corect instanțele au statuat asupra faptului că, termenul pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 15 august 2003, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 125 alin. (4) Cod penal, în redacția anului 1961, prin care Verega F. a fost condamnat la 12 ani închisoare, a expirat în momentul liberării acestuia înainte de termen, adică la data de 27 mai 2008, când s-a dispus liberarea condiționată a ultimului de la executarea părții restante din pedeapsă.

Infracțiunea incriminată lui Verega F. în prezenta cauză, în baza art. 266 Cod penal, a fost comisă de acesta la data de 28 noiembrie 2016, ceea ce denotă că, din momentul executării pedepsei anterioare, pînă la comiterea acestei infracțiuni au fost stinse deja antecedentele penale, prin alte cuvinte decade necesitatea stabilirii pedepsei prin prisma art. 82 Cod penal, după cum pretinde procurorul.

Mai mult, în corespundere cu prevederile art. 111 alin. (3) Cod penal, stingerea antecedentelor penale anulează toate incapacitățile și decăderile din drepturi legate de antecedentele penale.

Totodată, Colegiul ține să remarce că, chestiunea respectivă a fost disputată și la etapele precedente de judecare a cauzei, iar instanțele de fond, făcând trimitere la normele penale pertinente, i-au formulat un răspuns detaliat procurorului vizavi de netemeinicia celor solicitate de acesta, respectiv reluarea celor expuse deja nu se mai impune.

În continuare, cu referire la pretenția ce ține de încasarea cheltuielilor de judecată suportate de stat pentru efectuarea expertizei cadavrului cet. Ceban V. în sumă de 842 lei din contul inculpatului, Colegiul susține soluția instanțelor ierarhic inferioare și în această parte, întrucât este corectă, dat fiind că taxele percepute pentru atare acțiuni procesuale, adică cele ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, trebuie puse în sarcina părții acuzării și nu urmează a fi achitate de inculpat, după cum pledează procurorul. În acest sens, just instanța de apel a consemnat în partea descriptivă a deciziei adoptate despre faptul că, expertizele judiciare au fost folosite de partea acuzării pentru a-l incrimina pe inculpat.

Din ansamblul considerentelor care preced, rezultă că cheltuielile suportate pentru efectuarea expertizei nominalizate urmează a fi acoperite de bugetul de stat, acestea neputînd face obiectul unei rambursări din partea inculpatului, după cum pretinde procurorul.

8.2. De asemenea, Colegiul consideră că sunt vădit neîntemeiate și repetitive criticele avocatului Gamurari V. expuse în cererea de recurs declarată în numele inculpatului.

În acest sens, se notează că, însăși scopul pedepsei penale stipulat în art. 61 Cod penal de legislator, prevede că pedeapsa este o măsură de constrîngere statală și un mijloc

de corectare și reeducare aplicată în privința condamnaților, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea infractorilor, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestora, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolelor incriminate prin rechizitoriu inculpatului, la caz, fiind incidente art. 264 alin. (3) lit. b) și art. 266 Cod penal, în baza cărora a fost condamnat Verega F., cu aplicarea art. 84 alin. (1) Cod penal și art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, la 3 ani și 10 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În cauza deferită judecății, se apreciază că corect, prin sentință, lui Verega F. i-a fost aplicată pedeapsa, iar trasarea acestei concluzii, în opinia Colegiului penal, a avut la bază niște argumente temeinice și pertinente, care cad sub incidența nemijlocită a circumstanțelor de fapt a cauzei și se mențin în vigoare pînă în prezent.

Deci, aplicarea pedepsei cu redozarea acesteia cu 1/3 din limitele maxime și minime ale sancțiunilor prevăzute de lege la articolele incriminate lui Verega F., este deja o favoare acordată inculpatului, care și-a recunoscut vina și a regretat cele comise.

De asemenea, justificat au conchis instanțele de fond că, în privința inculpatului nu se vor aplica prevederile art. 90 Cod penal, întrucît institutul suspendării executării pedepsei este o facultate a instanței, dar nicidecum o obligație, care se aplică reieșind din circumstanțele concrete a fiecărui dosar în parte, totodată ținându-se cont de comportamentul inculpatului și de gravitatea faptelor comise de acesta.

Aplicarea art. 90 Cod penal, ține de discreția instanței, la caz, inculpatul nu a acordat ajutorul convenit victimei, a încercat să șteargă urmele infracțiunii, anterior a fost condamnat, iar aplicarea unei pedepse cu închisoarea este proporțională faptelor comise de acesta.

În acest punct de analiză, Colegiul consideră necesar de a face trimitere și la jurisprudența constantă a Curții Europene, prin care s-a statuat cu titlul de principiu că instanțele judecătorești trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul art. 6§1 al Convenției (*a se vedea în acest sens cauza Ruiz Torija vs. Spain, 9 decembrie 1994, §29*). Totuși, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei. Or, în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o

motivare foarte succintă poate satisface cerințele art. 6 din Convenție. (*a se vedea în acest sens cauza Bachowski v. Polonia din 02.11.2010*).

Cu privire soluționarea acțiunii civile, și în această parte instanțele corect au statuat asupra cuantumului prejudiciului moral acordat părții civile, care este individual și se stabilește în fiecare caz în parte, în acest sens neprezentând relevanță exemplele aduse de apărător, prin care aceasta tinde să arate instanței de recurs, că în alte cauze penale pe infracțiuni similare, prejudiciul ar fi fost stabilit în alte limite.

Totodată, este important de a specifica că, atunci când partea solicită repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune, instanța este obligată să soluționeze acțiunea în cadrul procesului penal, or nu există careva impedimente la stabilirea cuantumului acestuia, întrucât reieșind din circumstanțele cauzei, partea urmează a fi despăgubită proporțional suferințelor suportate. Instanțele judecătorești, la determinarea mărimii compensației pentru prejudiciul moral, trebuie neapărat să ia în considerație atât aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferințelor psihice sau fizice, cât și datele obiective care certifică acest fapt, precum și alte circumstanțe subsidiare, cum sunt situația materială și familială a persoanei care poartă răspunderea pentru cauzarea prejudiciului moral.

Față de cele ce preced, instanța de recurs menționează că despăgubirile pentru daune morale se disting de cele pentru daune materiale prin faptul că acestea nu se probează, ci se stabilesc de instanța de judecată prin evaluare.

La caz, la aprecierea cuantumului prejudiciului moral, în calitate de compensare a suferințelor cauzate prin infracțiune, instanța de apel a acordat deplină eficiență prevederilor art. 1398, 1422 Cod civil, precum și celor conținute în art. 1423 Cod Civil, care prevăd că: *„mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate.”*

Pe de altă parte, de către succesorul părții vătămate atât în acțiunea civilă, cât și pe parcursul examinării acestei cauze penale în instanța de fond și cea de apel, s-au prezentat suficiente argumente care demonstrează caracterul și gravitatea suferințelor psihice suportate, în legătură cu decesul fiului său Ceban V., prin prisma cărora dînsa s-a văzut îndreptățită să beneficieze de compensarea prejudiciului moral în cuantum de 100.000 lei, considerînd că aceasta este o sumă echitabilă în raport cu urmările cauzate prin infracțiunea comisă de inculpatul Verega F.

În acest scop, pentru ca evaluarea să nu fie una subiectivă ori pentru a nu se ajunge la o îmbogățire fără just temei, astfel, în cazul infracțiunilor contra persoanei este necesar să fie luate în considerare suferințele fizice și morale susceptibil în mod rezonabil care au fost cauzate prin fapta săvîrșită de inculpat, precum și de toate consecințele acesteia, așa cum rezultă din actele anexate cauzei.

Pe cale de consecință, Colegiul penal menționează că, la caz, nu se constată vreun temei pentru redozarea pedepsei în privința inculpatului, iar sancțiunea închisorii, astfel cum a fost stabilită de către prima instanță și menținută de instanța de apel, răspunde atât

principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Avînd în vedere considerentele menționate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportînd situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar declarat de apărător, sunt vădit neîntemeiate.

8.3. Cu privire la recursul ordinar declarat de inculpat la data de 22 noiembrie 2017, Colegiul constată că acesta este tardiv, iar la baza acestei soluții stau următoarele raționamente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este declarat peste termen. În acest sens, se relevă că pentru a asigura promptitudinea în trecerea cauzei prin toate gradele de jurisdicție, legislația stabilește un interval de timp în care titularii dreptului de recurs trebuie să-și manifeste hotărîrea de a exercita calea de atac ordinară.

În conformitate cu prevederile art. 422 Cod de procedură penală, termenul de declarare a recursului este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei instanței de apel. La caz, decizia motivată a instanței de apel a fost pronunțată la 13 iulie 2017. (f.d. 200, vol. II)

Ca atare, termenul de recurs are caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar recursul declarat după expirarea termenului se consideră ca tardiv, deoarece legea procesual-penală nu prevede posibilitatea de repunere în termen a recursului.

Potrivit dispozițiilor art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală *„în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.”*

În același context, Colegiul penal mai evidențiază că, potrivit statuărilor din practica constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a notat că dacă termenul pentru introducerea unei căi de atac este reînnoit după un interval considerabil și pentru motive care nu par să fie foarte convingătoare, o asemenea decizie ar putea înfrînge principiul securității raporturilor juridice.

Din actele acestei cauze, se constată că inculpatul Verega F. a depus cererea de recurs la data de 22 noiembrie 2017, prin intermediul poștal, solicitînd casarea hotărîrilor judecătorești în privința sa, cu stabilirea unei pedepse prin prisma art. 90 Cod penal și micșorarea cuantumului prejudiciului acordat succesorului părții vătămate Ceban M.

Potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată datat cu 13 iulie 2017, cînd a fost pronunțată integral decizia instanței de apel, se constată că atât inculpatul Verega F., cât și avocatul acestuia Gamurari V., au fost prezenți la pronunțarea hotărîrii motivate. (f.d. 190, vol. II)

Totodată, potrivit recipisei anexate la fila dosarului 201 din vol. II, se constată că

Curtea de Apel, în aceeași zi de 13 iulie 2017 le-a înmănat părților, adică inclusiv și inculpatului, copia deciziei motivate, pentru informare.

Respectiv, urmează a se consemna că *dies a quo*, adică începutul curgerii termenului de atac cu recurs ordinar a deciziei instanței de apel, pentru inculpat, a fost la data de 14 iulie 2017, care a expirat la data de 14 august 2017. Însă, potrivit ștampilei de pe plic, inculpatul a declarat recursul ordinar la Curtea Supremă de Justiție peste câteva luni, și anume la 22 noiembrie 2017, ceea ce denotă tardivitatea acestuia. (f.d.222, vol. II)

Pe cale de consecință, avînd în vedere cele consemnate supra, Colegiul penal reține că, în speța discutată, termenul de declarare a recursului a fost omis de către recurent, iar argumentele invocate de dînsul în cererea de recurs nu vor fi preluate pentru examinare, partea fiind decăzută din dreptul de a exercita calea respectivă de atac. Prin urmare, se statuează asupra soluției de inadmisibilitate a recursului ordinar depus de inculpat, deoarece acesta este declarat vădit peste termenul prevăzut de lege pentru exercitarea acestei căi de atac.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 2) și 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Gavriliță Vitalie, și de avocatul Gamurari Victoria în numele inculpatului, ca fiind vădit neîntemeiate, iar a inculpatul Verega Fiodor, ca fiind declarat peste termen, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017 în cauza penală privindu-l pe Verega Fiodor XXXXX.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 28 martie 2018.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

TOMA Nadejda

Judecător

COBZAC Elena